

מ"ת 26662/03/22 - מדינת ישראל נגד פנחס כהן

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 26662-03-22 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

17.3.2022

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

פנחס כהן (עציר)

המשיב

בא-כוח המבקשת: עו"ד סמי חורני (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

עו"ד גבי טרנשווילי

בא-כוח המשיב:

החלטה

החלטה בבקשה למעצר המשיב (יליד שנת 1983, כבן 39) עד תום ההליכים נגדו בת"פ 26645-03-22. במסגרתו הוגש נגדו כתב אישום שעל-פיו הואשם בעבירת **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 329(א)(1) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**), בעבירת **תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה**, לפי סעיף 368ב(ב) בחוק, בעבירת **תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 368ב(א) בחוק ובעבירת **החזקת סכין שלא כדין**, לפי סעיף 186(א) בחוק.

עובדות כתב האישום

2. כתב האישום הוגש ביום 13.3.2022. על-פי הנטען בו, ביום 28.2.2022 סמוך לשעה 8:30 ל"כ, קטין יליד שנת 2009 (כבן 13) שהוא בנו של המשיב, נסע באוטובוס מצומת פת לכיוון שכונת קטמון בירושלים. במהלך הנסיעה החל דין ודברים, שכלל גידופים בין ל"כ לבין מ"מ (הנפגע הראשון), קטין יליד שנת 2006 (כבן 15). ל"כ התקשר אל אביו המשיב, אשר ביקש לשוחח עם מ"מ. בשיחה זו שאל המשיב את מ"מ היכן הוא לומד וביקש ממנו להמתין לו בבית הספר.

לאחר מכן ירד מ"מ מהאוטובוס בתחנת האוטובוס ברחוב יהודה הנשיא, הסמוכה לבית הספר שבו הוא לומד ואף ל"כ ירד באותה תחנה, זאת למרות העובדה שמלכתחילה לא היה אמור לרדת מהאוטובוס באותה תחנה. ל"כ ומ"מ עמדו סמוך לבית הספר, בעוד חילופי הדברים והגידופים נמשכו ביניהם ובין השאר ל"כ אמר למ"מ **"תהיה גבר עוד כמה דקות כשאבא שלי יגיע"**.

מספר דקות לאחר מכן הגיע המשיב אל המקום בעודו מצויד במברג שאורכה לפחות 7 ס"מ (להלן - **המברג**). אותה עמוד 1

עת הגיע אל המקום גם ר"ש, קטין יליד שנת 2006 (כבן 15) (הנפגע השני), אשר הבחין בחברו מ"מ, בל"כ ובמשיב. המשיב החל לצעוק, "מי הגנבסט שמתעסק עם הבן שלי". מ"מ החל להשיב לו ואז המשיב רץ לכיוונו והלם בו באגרופיו באזור הפנים. כתוצאה מכך נפל מ"מ ארצה ונותר עם שטפי דם ליד עינו. ר"ש ניסה לסייע למ"מ וניסה להרחיק את המשיב ממנו, בעודו אומר למשיב, "מה אתה עושה, זה ילד בן 15 ואתה בן 40". בתגובה לכך צעק המשיב על ר"ש "אתה יודע מי אני בכלל?" והחל להלום בנפגע באגרופים בפניו, בעוד ר"ש מנסה להתגונן באמצעות אגרופים. בתוך כך, ניסה המשיב לחבוט בצווארו של ר"ש באמצעות אגרופו ובכך גרם לו שריטה בצווארו. מיד לאחר מכן שלף המשיב את המברג מכיסו ודקר את ר"ש באמצעותו בלחי הימנית שלו.

ר"ש אחז בלחיו הימנית והחל לצעוק. אז הגיעו אנשי צוות של בית הספר אל המקום והמשיב נמלט עם בנו, ל"כ, מהמקום.

כתוצאה ממעשיו של המשיב חלק מהמברג, שאורכו כאמור, כ-7 ס"מ, ננעץ בתוך לחיו של ר"ש, בעוד רובו חדר אל הלסת שלו, במרחק מילימטרים בודדים מעורק הראשי. הוא פונה באמצעות אמבולנס אל בית החולים ושם נותח בהרדמה מלאה לשם הוצאת המברג ולתפירת החתך שנגרם לו בלסת. כך גם הנפגע מ"מ נדרש להליך שיקום של פיו, מאחר שלא יכול היה לפתוח את הפה פתיחה מלאה ואף נזקק לטיפול נפשי.

לאחר בריחת המשיב מהמקום נעשו ניסיונות רבים מצד המשטרה כדי להביאו לחקירה, אך הוא נמלט מחוץ לירושלים ונעצר רק חמישה ימים לאחר האירוע המתואר.

עיקרי טענות הצדדים

3. במהלך הדיון שהתקיים היום הודיע בא-כוח המשיב כי לצורך הדיון ולמרות טענות שיש בפיו בעניין הראיות, הוא אינו חולק על כך שישנן ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום. עם זאת, לטענתו, אין עילה המצדיקה את מעצר המשיב ומכל מקום יש לבחון את אפשרות שחרורו לחלופת מעצר. לפיכך טענות הצדדים התמקדו רק בכך.

4. בא-כוח המבקשת טען כי לנוכח חומרת העבירה והנסיבות שבהן נעברה, קיים יסוד סביר לכך שהמשיב יסכן את בטחון הציבור ולפיכך ישנה עילת מעצר על-פי סעיף 21(א)(1)(ב) בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשל"ו-1996 (להלן - **חוק המעצרים**), וכן כי על-פי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) בחוק זה ישנה חזקת מסוכנות, מאחר שעבירת האלימות נעברה באכזריות ובאמצעות נשק קר. בעניין זה אף הפנה לכך שלחובת המשיב הרשעות קודמות רבות ובכלל זה בעבירות אלימות, שאף הן מעידות על מסוכנותו. עוד טען, כי מתקיימת גם עילת מעצר שעניינה חשש להימלטות המשיב מן הדיון, על-פי סעיף 21(א)(1)(א) בחוק המעצרים וזאת לנוכח הימלטותו מהמקום והעובדה שחרף מאמצים רבים, נעצר רק בחלוף חמישה ימים ממועד האירוע.

בטענותיו הדגיש בא-כוח המבקשת את חומרת מעשיו של המשיב, את הסכנה שנשקפה לנפגע א"ש ואת ניסיונות האיתור הרבים שנעשו לשם איתור המשיב לאחר הימלטותו מהמקום. לטענתו, לנוכח מכלול הנסיבות, בנסיבות העניין

אין מקום לבחינת חלופת מעצר.

5. מנגד טען בא-כוח המשיב כי יש לבחון חלופת מעצר וכי יש להבין את התנהלות המשיב על רק המצב שאליו נקלע בנו, אשר מצא את עצמו במצב שבו נער בוגר ממנו מתגרה בו. לטענתו, יש לבחון את האפשרות שהמשיב ישוחרר למעצר בית בבית אביו, שבעבר שירת במשטרה ואף אין לחובתו הרשעות קודמות ולחלופין למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית האב. עוד טען, כי אמנם חלפו חמישה ימים עד מעצר המשיב, אך הסיבה לכך הייתה, כלשונו, שהוא **"רצה להגיע, רק הגיע בזמנו"**. מכל מקום טען, כי המשיב לא ברח מהארץ ואף לא נעלם.

דין והחלטה

6. מהטעמים שיבואו להלן, בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום ולנוכח עילות המעצר בדבר מסוכנות המשיב והימלטותו מהמשטרה, לא נמצא כי יש מקום לבחינת חלופת מעצר. כל זאת מהטעמים שיבואו עתה.

7. בנסיבות העניין מתקיימת עילת המסוכנות, הקבועה ב סעיף 21(א)(1)(ב) בחוק המעצרים, שלפיה "קיים יסוד סביר לחשש שהנאשם יסכן את בטחונו של אדם". מסוכנות זו נלמדת מחומרת המעשים שעל-פי הנטען עשה הנאשם. אף מתקיימת חזקת המסוכנות על-פי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) בחוק זה, מאחר שאחת העבירות שנטען שהמשיב עבר, נעשתה באלימות חמורה ואף באכזריות ותוך שימוש בנשק קר. לאלו מצטרפת עילת החשש להימלטות המשיב מן הדיון, הקבועה בסעיף 21(א)(1)(א) בחוק המעצרים וזאת לנוכח הימלטות המשיב מהמקום ומעצרו רק בחלוף חמישה ימים לאחר מאמצי איתור רבים שנעשו מצד המשטרה, כפי שעולה מהמסמכים בעניין זה בתיק החקירה.

8. מסוכנות המשיב אף נלמדת מתשע הרשעותיו הקודמות, בין השאר בעבירות אלימות, כלהלן: בשנת 1998 נקבע בבית משפט לנוער כי עבר עבירות היזק לרכוש במזיד, תקיפה בתנאים מחמירים וגניבה; בשנת 2001 נקבע בבית משפט לנוער שעבר שתי עבירות התנהגות פרועה במקום ציבורי; בשנת 2002 הורשע בבית משפט לנוער בעבירות בעילה בכוח ומעשה מגונה בכוח; בשנת 2005 הורשע בעבירות איומים, הטרדה באמצעות מתקן בזק ופגיעה בפרטיות; בשנת 2010 הורשע בעבירת תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו; בשנת 2014 הורשע במסגרת שני הליכים בעבירות תקיפה הגורמת חבלה ממש, שתי עבירות תקיפת בן זוג ותקיפת בן זוג; בהליך נוסף משנת 2014 הורשע בעבירת סחר בסמים; בשנת 2016 הורשע בעבירת העלבת עובד ציבור; בשנת 2017 הורשע בעבירת תקיפת בן זוג.

בשל הרשעותיו האמורות נשא המשיב בין השאר, בארבעה עונשי מאסר בפועל, גם אם לא לתקופות ארוכות.

9. לא אחת נקבע לגבי עבירות חמורות מהסוג הנדון, כי **"הכלל הוא, כי מי שקיימות לגביו ראיות לכאורה להוכחת מעשה דקירה, לא ניתן לאיין את מסוכנותו באמצעות חלופת מעצר, אלא בנסיבות חריגות ומיוחדות"** (בש"פ 139/10 מדינת ישראל נ' מנור (17.1.2010), כבוד השופט י' עמית, פסקה 7 והפסיקה שם). כך במיוחד

במקום שבו לחובת המשיב הרשעות קודמות רבות (שם וראו גם: בש"פ 748/10 **איסקוב נ' מדינת ישראל** (18.2.2010), כבוד השופט י' עמית, פסקה 11 והפסיקה שם; בש"פ 1133/22 **סולימאני נ' מדינת ישראל** (23.2.2022), כבוד השופט ד' ברק-ארז, פסקה 10).

בנסיבות העניין, יפים דברי בית המשפט העליון בעניין בש"פ 9284/08 **לוי נ' מדינת ישראל** (14.11.2008), שאף שם דובר במי שדקר את הקורבן בפניו, לחובתו היו הרשעות קודמות רבות והוא נמלט מהמשטרה. כאמור שם (כבוד השופט ע' ארבל, פסקה 6):

"במקרה דנן, דעתי כדעת בית המשפט המחוזי כי אין בשחרורו של העורר לחלופת מעצר כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו, ועל כן יש להותירו במעצר עד לתום ההליכים נגדו. מהעובדות המתוארות בכתב האישום עולה כי העורר לא היסס לשסף את פני המתלונן באמצעות סכין מבלי שקמה לכך כל סיבה של ממש - ככל שיכולה כזו לקום כלל. התנהגותו זו של העורר, בצירוף בריחתו מפני גורמי אכיפת החוק, ובהתחשב בעברו הפלילי הכבד... מקימות, לטעמי, עילת מעצר כפולה לגביו: הן בגין מסוכנותו לבטחון הציבור, הן בגין החשש להתחמקותו מהליכי שפיטה (סעיף 21(א)(1)(א), 21(א)(1)(ב) לחוק)" (ההדגשות אינן במקור).

הדברים שנאמרו לעניין זה לפני שנים רבות יפים גם עתה. "ודרך אחת היא להודיע ברבים וידעו הכל: בהעדר נסיבות יוצאות דופן במיוחד, מי שיעשה שימוש בסכין לפגיעה בחברו, דינו יהיה מעצר עד תום ההליכים. זה הכלל וזה יהיה אף דינו של העורר" (בש"פ 2181/94 **מיכאלי נ' מדינת ישראל** (22.4.1994), כבוד השופט מ' חשין, פסקה 10).

כל זאת על אחת כמה וכמה במקום שבו המשיב בחר להתערב במריבה בין ילדים בדרך של אלימות קשה, חמורה ואכזרית. כפי שאמר לו הנפגע ר"ש בטרם דקר המשיב את פניו באלימות חמורה ובאכזריות באמצעות מברג, "**מה אתה עושה, זה ילד בן 15 ואתה בן 40**".

10. לנוכח כל האמור, בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה ובהתקיים עילת מעצר בדבר מסוכנות הנשקפת מהמשיב ובדבר חשש להימלטותו מהדין, נמצא כי אין מקום לבחינת חלופת מעצר. מטעם זה אף לא נמצא צורך לבקש משירות המבחן להגיש תסקיר בעניין המשיב (ראו לעניין זה: בש"פ 27/15 **יונס נ' מדינת ישראל** (15.1.2015), כבוד השופט י' עמית, פסקה 9).

הבקשה מתקבלת ובהתאם לכך המשיב ייעצר עד תום ההליכים נגדו.

11. בהסכמת הצדדים, החלטה זו ניתנת בהיעדרם.

המזכירות תמציא את ההחלטה אל באי-כוח הצדדים ולשב"ס.

שב"ס יאפשר למשיב שיחת טלפון שבה יסביר לו בא-כוחו את משמעות ההחלטה.

ניתנה היום, י"ד באדר ב' התשפ"ב, 17 במרץ 2022, בהיעדר הצדדים.

תמר בר-אשר,
שופטת